

1.

Koniáš – Příliš brzké probuzení

Probudil jsem se. V první chvíli jsem si myslel, že za to může Anne, že mě probírala z krátkého snu, abychom pokračovali v našich milostných hrátkách. Vzduch však byl o poznání chladnější než večer, v krbu dávno dohořelo a hvězdy na obloze za okny splynuly s blednoucí šedí oblohy blížící se k úsvitu.

Anne spala svinutá do klubíčka jako obvykle a tiskla se ke mně zády, deku přitaženou až k bradě. Dveře na terasu byly pootevřené jako vždy; po desetiletích strávených na stezce jsem měl problém usnout v úplně uzavřeném prostoru. Ale co mě vzbudilo?

Pohyb, přihrbený stín rýsující se proti světlající obloze. Nebyli jsme v naší ložnici sami. Nechal jsem oči přivřené, aby se v nich neodrazil ani nejmenší záblesk světla zvenku. Ten, kdo se dostal až sem, musel být hodně dobrý, dokonale vycvičený zabiják, nejlepší z nejlepších.

Nehýbal jsem se, zůstával jsem v poloze, v níž jsem se probudil, s jednou rukou položenou na hrudi a druhou za hlavou.

Muž se blížil, neslyšel jsem ho, viděl jsem ho jen občas, když se na okamžik zviditelnil proti světlejšímu pozadí rodicího se dne. Mezi matrací a pelestí jsem měl uloženou

dýku, ale neodvažoval jsem se pro ni sáhnout. Mou jedinou výhodou byl jeho předpoklad, že mě zabije ve spánku. Přiblížil se o další opatrný krok, měl jsem pocit, že jsem zahlédl zbraň v jeho ruce. Čepel se neleskla, byla pravděpodobně černěná. Odhadoval jsem, že bude mít krátký meč s obdélníkovou záštitou, oblíbenou zbraň nindžů – elitních nájemných zabijáků.

Pokusí se mě zabít potichu, aby zavraždil i Anne a pak se mohl v tichosti vypařit. S největší pravděpodobností použije bod do srdce nebo řez přes krk, dva tiché a spolehlivé způsoby, běželo mi hlavou. Ve tmě ložnice nemohl přesně vidět, v jaké pozici ležím. Pokud by se netrefil přesně nebo by čepel uvázla mezi žebry, riskoval, že mé umírání bude nevhodně hlučné.

Už byl u mě, v naprostém tichu jsem slyšel šelest hedvábí jeho tmavého overalu a jen o poznání hlasitější kontrolovaný dech. Pod oděvem mohl mít zbroj. Určitě ne ocelovou, ale existovala spousta druhů válečnického odění, které umožňovaly dokonalou pohyblivost a bezhlučnost. Nindžové byli experti v jejich výrobě i používání.

Už stál nade mnou, místo aby se napřímil k bodnutí, předklonil se, aby se dostal blíže ke krku. Vztáhl ruku k mému obličejí, ucítil jsem její teplo, ale nedotkl se mě, pohyb pravého ramene, příprava k útoku, řezu. V poslední chvíli jsem obemkl prsty kolem záštiny a vší silou ji sevřel, současně jsem druhou rukou udeřil vzhůru směrem, kde jsem tušil jeho hrdlo. Na kůži jsem přesto ucítil chlad ocele. Jeho nápor proti mému, snažil se projít čepelí skrz můj blok. Já si ho současně přitahoval k sobě a mezi prsty drtil, co jsem při protiútku sevřel v pěsti. Zasténal, chrupavka zapraštěla, pustil meč, aby se bránil, ale už byl příliš blízko, palec na jednu volné ruky jsem mu vrazil hluboko do oka. Zvláčněl,

náhle na mně ležela jen mrtvá váha. Opatrně jsem ho odtlačil stranou z postele, kde se sesul na podlahu.

Anne dál spala. Uvědomil jsem si, že prudce oddechnu, jako bych za sebou měl dlouhé minuty intenzivní námahy, a ne jen pár sekund. Do ložnice se neplížil nikdo další, ani na terase jsem nikoho neviděl.

Stínítko lampy jsem nastavil jen na úzký otvor, zapálil knot a zaměřil světlo na mrtvého. Muž střední výšky v temně rudém overalu, bezprsté rukavice, na nohách obdobu mokasínů. Shrnul jsem mu kuklu. Ne víc než pětadvacet, delší hnědé vlasy přitisknuté k hlavě sítkou. Přerízl jsem šerpu a rozhalil overal. Pod ním měl jen tuniku, v pouzdrech na těle nástroje svého řemesla. Jediné, u čeho jsem netušil, k čemu slouží, byl vak z impregnovaného hedvábí. Pod kůží vypracované svaly gymnasty zabijáka. Málem se mu to povedlo, stačilo pár milimetrů, a byl jsem mrtvý já i Annemari, naše děti by nás příliš dlouho nepřežily. Cítil jsem, jak se ve mně vzmáhá vztek a dlaně tisknu v pěsti, až to bolelo. Podíval jsem se na své ruce, velké, hranaté, s kůží zhrublou zacházením s mečem, nožem, sekerou, dýkou, prostě čím bylo právě třeba. Teď skrze prsty prosakovala krev, má vlastní krev. Nepotřeboval jsem vztek, nemohl jsem si ho dovolit. Potřeboval jsem všechno, co jsem se kdy naučil, každou zkušenost, kterou jsem nashromáždil, každý trik, lest a klam, které jsem znal, abych nás z téhle situace dostal živé. A všechny síly, co mi ještě zbývaly. Mačkal jsem svůj vztek do stále menší a ledovější koule tak dlouho, až se změnil v jediný blyštící se bod, který nakonec zmizel, a zůstalo jen odhodlání. Natočil jsem lampu k posteli, přitom jsem si pořád dával pozor, aby se ven na terasu dostalo co nejméně světla.

„Anne?“ naklonil jsem se nad svou stále spící ženu.

Milovanou krásnou ženu.

Ona a mrtvý zabiják na podlaze byli přibližně stejného věku.

Dotkl jsem se prsty její tváře, pak čelem o čelo, jak jsem to měl ve zvyku.

„Ještě je brzy, ty nedočkavče, nechej mě spát,“ zamumlala.

„Anne, vstávej. Měli jsme nezvanou návštěvu.“

To stačilo. Otevřela své velké oči, okamžitě byla ve střehu.

„Už od něj žádné nebezpečí nehrozí,“ pokračoval jsem, abych ji uklidnil.

Posadila se.

„Děti?“

„Na chodbě a v celém hradě je klid, byl to osamělý zabiják, předpokládám,“ vysvětloval jsem dál.

Do podlaží, v němž jsme měli ložnici a naše děti své pokoje, nikdo v noci nesměl. Prohlásil jsem, že každého přítomného poté, co budou dveře do křídla zavřené, budu považovat za útočníka a podle toho se k němu zachovám. To stačilo, aby můj příkaz nebyl nikdy porušen.

„Zkontroluj děti, pak se vrať sem. Kdyby se ti cokoliv nelíbilo, vyhlas poplach. Já se podívám, odkud ten chlap přišel. Jsme dohodnutí?“

Přikývla, sáhla na svou stranu postele, v ruce se jí objevila dýka. Bez dalšího zdržování vykročila ke dveřím, já začal svlékat mrtvého. Říkal jsem, že to byl osamělý zabiják, ale na obzvlášť důležité akce nindžové vysílají tým. Aby se v případě nezdaru dozvěděli alespoň něco a dokázali se vyvarovat stejných chyb. Možná venku čekal parťák mrtvého. A já se potřeboval za každou cenu dozvědět, kdo za tímhle stojí. Nebo přesněji, kdo objednavateli vraždy pomohl, aby se jeho lidé dostali až k nám.

Boty jsem si vzal své, ale stále zůstávala dost tma na to, abych při zběžné prohlídce prošel a druhý z vrahů, pokud

existoval, mě považoval za svého společníka. K nindžovskému meči jsem za šerpu na záda zasunul ještě svůj nůž, zkontroloval si kuklu a opatrně se přesunul na terasu. Vzduch byl chladný, léto už se překulilo přes svůj vrchol. Šplhací kotvu zaklesnutou za kamenné cimbuří jsem objevil až napodruhé, omotaná tenkou páskou splývala s pozadím. Vyhlédl jsem ven, provaz se ztrácel v temnotě. Věděl jsem, že zeď je tady dvanáct metrů vysoká a skála pod ní dalších padesát. Nebyla vyloženě kolmá, ale člověk musel mít zkušenosti s lezením, aby se po ní vyšplhal nahoru, nebo naopak se z ní dostal dolů. To byl důvod, proč si Annemariin otec právě v tomto křídle zbudoval své osobní komnaty. Navíc soukromí a výhled na město pod hradem za to opravdu stály.

Spustil jsem se do hlubiny, nedokázal jsem rozpoznat, zda je lano z lidských vlasů nebo z pavoučích vláken. Každopádně to bylo lano, ke kterému se obyčejný smrtelník nedostane. Později se mu budu věnovat víc. Každá informace mi mohla pomoci dozvědět se, kdo v tom má prsty.

Opatrně jsem sešplhával a přitom se snažil objevit případného parťáka mrtvého. Už jsem byl dole, pod nohama strmý skalnatý svah. Pod hradbou byla ještě větší tma než nahoře, ve stínech jsem ho nikde neviděl, naštěstí se z úkrytu vynořil sám. Postava v temném oděvu se sotva rozeznatelným světlejším pruhem odhalené kůže kolem očí.

„Úkol splněn?“ zeptal se tiše.

Místo odpovědi jsem jen přikývl.

„Jeho hlavu máš?“

Tak k tomu ten vak.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Škoda,“ zareagoval, otočil se a opatrně se začal posunovat k uschlému pahýlu stromu, který byl díky světlému dřevu zřetelně vidět i tady a teď.

Neměl jsem chuť se s ním kočkovat, na to byli nindžové příliš dobří. Sekl jsem rovnou z tasení, varoval ho šestý smysl, vytočil se už s vlastním mečem v ruce, na svahu mu však podjely nohy, místo abych ho zasáhl do boku, našla čepel jeho krk.

Sakra.

Na jeho životě mi nezáleželo, ale s ránou v boku by žil dost dlouho na to, abych ho mohl vyslechnout.

Slyšel jsem, jak bezvládné tělo klouže po skále stále rychleji, pak žuchnutí, další šramocení a konečné žuchnutí.

Tohle mi nevyšlo.

Na zemi zůstal ležet vak. Podívat se do něj jsem mohl stejně dobře nahoře na hradě. Přehodil jsem si ho přes rameno, ještě se krátce rozhlédl, ale nic dalšího zajímavého jsem nenašel a vyšplhal se zpět na terasu naší ložnice, kterou jsem až dosud považoval za nejbezpečnější místo na světě.

Ve chvíli, kdy se Anne vrátila z dětských pokojů, v ohništi na terase už plápolal oheň a v závěsném kotlíku se ohřívala voda. Hvězdy zůstávaly jen na západě, na opačné straně je pohltila světlající modř. Nasypal jsem do kotlíku štědrou dávku kávy, přisunul Anne křesílko blíž k teplu, aby se do něj mohla posadit zahalená do huňatého županu, sám jsem si dřepel na paty, jak jsem byl zvyklý.

„Děti jsou v pořádku, spí,“ oznámila mi a propadla se do mlčení.

Obvykle si mě dobírala, že беру práci personálu, že v hradní kuchyni čeká několik lidí na jakékoliv mé přání, a já marním čas rozděláváním ohně a přípravou kávy. Pokaždé jsem jí odpovídal stejně – že starého psa novým kouskům nenaučí. A že mi příprava kávy na ohni dává čas přemýšlet, utřídit si myšlenky. A také že mi pomáhá přežívat zavřenému v kamenném hradě. Ale to už jsem si nechával pro sebe.

Dnes neříkala nic, jen mě zamyšleně pozorovala, zesilující světlo dne odhalovalo stále víc z její tváře. Mrtvého jsem nechal ležet u naší postele, abychom měli terasu jen pro sebe. Voda konečně začala vřít. Po chvíli jsem kotlík sundal z ohně, nechal vířící se kávu usadit a oběma nám nalil do porcelánových šálků. Oproti snídani na stezce změna, ale všechno nemuselo být jako dřív.

„Dostali se až k nám. Taková akce, pokud má být úspěšná, vyžaduje plánování, přípravu. A spoustu informací,“ začal jsem pomalu a napil se.

Nápoj byl ještě příliš horký, cítil jsem kávu mezi zuby. Anne mě bedlivě poslouchala.

„Přicestovali jako obyčejní lidé. Obchodníci, řemeslníci. Pro to měl dlouhé vlasy, aby v civilním oblečení zapadl,“ vysvětloval jsem. „Museli dokonale znát okolí hradu, město. Museli vědět, kde máme ložnici, že je tady terasa a že není v noci hlídána. Že nás v noci nikdo nehlídá,“ odmlčel jsem se.

„Ty si myslíš, že nás někdo zradil,“ řekla nešťastně a našťvaně současně.

Chápal jsem ji. Tohle byl její domov, tady vyrostla a většinu lidí na hradě znala osobně od mala.

„Je to možné,“ odpověděl jsem. „Je to pravděpodobné,“ opravil jsem se, protože nemělo cenu si nic nalhávat.

„Netuším, kdo by to mohl být,“ vyslovila až zoufale.

„Může jich být víc, asi jich je víc. Někteří z nich ani nemusí mít pocit, že zradili. Jen prozradili pár drobností, jen o trochu víc, než směli a měli. Nebo si to ani neuvědomili,“ snažil jsem se ji trochu uklidnit.

„Někdo nás zradil, bez toho by se tohle stát nemohlo,“ ukázala do příšeří ložnice.

Měla pravdu. Dřívější pokusy o mou vraždu jsme odhali-li dříve, než se o ně vlastně pokusili. Najaté hlupáky, najaté

gangstery zabijáky, kteří přicestovali do Sharfštýnu bez přesného plánu v naději, že si mě někde vyčíhají, zabijí mě a pak se ztratí v uličkách.

„Věřím tobě a Valerovi,“ shrnul jsem to.

„A co Zuzaně?“ nadhodila.

Valerova manželka Zuzana před měsícem porodila jejich první dítě, možná proto jsem ji ze svých počtů vypustil.

„Té také,“ přikývl jsem.

Anne se na mě podívala, ale neřekla nic, místo toho se napila kávy.

„Já věřím více lidem, ale ještě si to promyslím,“ odpověděla po pauze.

„Potřebuji, abys měla naprostý přehled o situaci tady v Sharfštýnu, hlavně o aktivitách barona Kresse a Griffina. Potřebujeme, aby lidé zůstávali loajální tobě a nepracovali pro ně,“ uvažoval jsem nahlas.

„Ti dva sloužili už mému otci,“ podotkla stroze. „A dobře,“ zdůraznila.

Cítil jsem, jak ji má podezření rozčilují.

„Nechci, abys je nahradila. Chci, abys jim viděla pod prsty, abys dokázala rozeznat, když něco bude špatně,“ řekl jsem, uchopil ji za zápěstí, vtiskl jí polibek do dlaně a zavřel ji v pěst, aby v ní zůstal.

Usmála se. Krátce, ale usmála se.

„Jinými slovy potřebujeme, abych nepřetržitě kontrolovala a dokázala v případě potřeby nahradit šéfa naší tajné služby a našeho hlavního hospodáře,“ zhodnotila.

„A také majordoma,“ přidal jsem další závaží na miskú vah.

„Sergé sloužil mému otci celý život, choval mě na kolenou, teď slouží nám, i když by vzhledem ke svému věku dávno nemusel. Jemu věřím,“ už se svou našťvanost nesnažila skrývat.

„Rozumím,“ nechtěl jsem se přít.

„Také se bude nutné víc zajímat, co dělají naši nejbohatší leníci. Baron Vaurpal, Wuttenberg, pán Matani,“ vypočítával jsem. „Prostě celá velká bohatá šestka,“ dokončil jsem.

„Tohle je jednoduché, na dvoře každého z nich máme minimálně jednoho našeho člověka.“

Na rozdíl od Anne jsem si nebyl jistý, že jsou to všechno *naši* lidé.

„Naše děti budou teď víc času trávit s chůvou a vychovatelem než s tebou,“ upozornil jsem ji.

„Budu se snažit, aby to tak nebylo,“ odpověděla rozhodně.

Můj hrnek byl prázdný, vypláchl jsem ho vodou a odložil, prohrábl ohniště, aby zbývající dřevo lépe prohořelo.

„Jdu pro Valera. Chci ty dva mrtvé v podzemí dřív, než se o nich dozví kdokoliv jiný.“

„Dva?“ zatvářila se překvapeně.

„Jo, dole opravdu čekal ještě jeden. Uklouzl,“ nepřiznal jsem celou pravdu.

Valer kývl na svůj doprovod a ten bez dalších příkazů začal mrtvé svlékat. Oba mladé muže už jsem v jeho společnosti několikrát viděl. Na rozdíl od něj neměli na svém oděvu ani stopy hodnostního zařazení, i když bylo jasné, že jejich oděv je vlastně uniformou. Valer sám nosil na můj příkaz distinkce plukovníka. Vyšší hodnost zatím v naší skromné armádě nikdo neměl.

Rozhlédl jsem se po temné a vlhké kryptě. Tohle byla nejhlubší část podzemí hradu, původně jeskyně – krypta, kdysi přebudovaná na vězení. Starý hrabě Dask byl možná lidumil, ale několik lidí zde skončilo svou životní pouť a už nikdy nespátrilo světlo dne. Ale možná jsem mu křivdil,

možná měli hromádky kostí ve stínech na svědomí předkové starého pána. Těm mrtvým to už bylo jedno.

Teď na dvou kamenných katafalcích leželi mrtví nindžové. Valer si bedlivě prohlédl jejich těla, zvláštní pozornost věnoval holením, pěstím, malíkovým hranám.

„V dokonalé formě, školení v zápase holýma rukama, ale stejně často trénovali s čepelemi,“ ukázal stopy na jejich dlaních.

Sebral jsem lampu položenou na katafalku u nohou jednoho z mrtvých a posvítíl si.

„Souhlasím,“ řekl jsem pouze.

Po mně začali mrtvé prohlížet mladíci. Valer je k tomu nevyzval, ale nevěděl jsem, co všechno patřilo mezi jejich povinnosti. Byli svědomití a nevynechali ani kousek chladnoucí kůže.

Přemýšlel jsem, jak dlouho tady hluboko pod zemí bude trvat, než se dvě lidská těla změní na hromádky kostí. Dlouho. Ale určitě jsem je nehodlal vynášet na povrch. Po strmých schodištích by to byla děsná námaha. O důvod víc sem nechodit příliš často.

„Tohle byli speciálně školení zabijáci, asasíni,“ zhodnotil Valer. „A vy jste v tichosti zabil oba,“ podíval se na mě.

„Měl jsem výhodu překvapení a trochu štěstí,“ pokrčil jsem rameny. „Jeden prostě uklouzl.“

„Výhodu překvapení při útoku vraha ve vaší ložnici,“ zavrtěl pochybovačně hlavou.

On měl co mluvit. Věděl jsem, že v minulosti spoutaný v okovech nohama uškrtil jednoho ze svých vězňů¹ a utekl.

1 Více informací v novele Konec vlka samotáře.

„Musíme se postarat, aby se dál už nic takového neopakovalo,“ pronesl.

Oba jsme věděli, že to bude hodně těžké.

„Tetování má vypálené,“ oznámil jeden z Valerových mužů.

Ke zvyklostem nindžovských klanů patřilo, že jejich muži svou příslušnost a oddanost stvrzovali tetováním na běžně neviditelném místě. Tady nechtěl být dotyčný klan spojován s mou vraždou za žádnou cenu.

„Zloději dobytka také přepalují cejchy,“ ozval se druhý z mladíků. „Ale když se kůže stáhne, je často z druhé strany poznat původní značka.“

Víc na severu hrabství pole ustupovala pastvinám, muž zřejmě pocházel odtamtud.

„Dejte se do toho,“ přikývl jsem.

V šeru krypty se zaleskla čepel nože. Nečekalo nás nic pěkného, ale tomu mrtvému už to bylo jedno. Mohl jsem to nechat jen na nich, ale zůstal jsem.

2.

Varatchi – Špatné zprávy

Velkovévoda Varatchi se procházel kolem cvičiště, jeho doprovod zůstal v uctivém odstupu za ním, společnost mu dělal jen podsaditý muž v prostém oděvu bez jakýchkoliv ozdob nebo označení jeho postavení. Svým vzhledem by se víc hodil na městské tržiště než do společnosti jednoho z nej-mocnějších vůdců císařství.

Na rozsáhlém prostranství se cvičení věnovaly desítky mužů. Varatchi je nepočítal, ale věděl, že by jich mělo být sto čtyřiačtyřicet, dvanáct dvanáctičlenných komand. Trénova-li ve skupinách nejrůznější techniky boje muže proti muži holýma rukama, boj s nožem, mečem a dalšími zbraněmi; na protější straně se tři tucty mužů ve zběsilém tempu hnaly po opičí dráze, kde nejvyšší překážky dosahovaly výšky hradebních zdí.

Velkovévoda se zastavil, aby chvíli sledoval šermířský souboj, kterému soustředěně přihlížela čtveřice vojáků. Muži bojovali ostrými zbraněmi a víc než tréninkový zápas jejich utkání evokovalo reálný vražedný duel. Při bleskovém výpadu jednomu z mužů podjela v sypkém povrchu noha, čepel soupeřovy zbraně pošramotila jeho stehno, najednou měl nohavici černou krví. Ostří přefalo velkou stehenní žílu, pochopil Varatchi okamžitě.

„Zdravotník!“ zařval soubojový partner zraněného, vrhl se k němu, v ruce najednou držel kožený řemínek, který svému druhovi bleskově omotal kolem stehna, v dalším okamžiku už dýkou páral nohavici. Jeden ze čtveřice přihlížejících přispěchal s vakem a začal z něj vytahovat zdravotnické potřeby.

Varatchi spolu se svým společníkem dál pozorovali, jak muž ránu bleskově zasypává lesklým prachem z koženého váčku a potom opatrně přetírá opalizující vazkou kapalinou z keramického flakónu. Nakonec zranění pečlivě převázal a sparringpartner následně opatrně odmotal škrtidlo.

„To bylo působivé,“ zhodnotil muž v prostém oděvu.

„Myslíte ten souboj?“ zeptal se ho Varatchi.

„Ne, reakci těch ostatních a prostředky, které měli k dispozici pro ošetření. Předpokládám, že použili hematitový prach na zastavení krvácení, ale k čemu byla ta tekutina? K dezinfekci?“

„Látka urychlující zacelování rány. Vlastně takové lepidlo,“ vysvětlil Varatchi spokojeně. „Také k dezinfekci samozřejmě.“

„Pokud takové prostředky dopřáváte všem těmto mužům, disponujete skutečným bohatstvím,“ ocenil Varatchiho společník.

Varatchi nehodu neplánoval, ale přišla mu vhod. Muži trénující na cvičišti představovali jádro jeho osobní gardy, naprostou elitu oddanou jen jemu samotnému, muže vybavené tím nejlepším, co bylo k dispozici. Disponoval ještě dalšími jedenácti podobnými jednotkami v různém stadiu výcviku.

„Myslím, že jsou lepší než vaši vlastní muži,“ nahodil Varatchi vějíčku.

„Mohou být,“ nepřel se Hadan, vůdce nindžovského klanu Haerenů. „Nepředpokládám však, že jste mě sem pozval

proto, abychom debatovali o kvalitě válečnického výcviku, Vaše Excellence,“ pokračoval zdvořile.

„To ne, opravdu ne. Chci vaše plné hlášení, nestačí mi stručná zpráva, že jste úkol opět nesplnili,“ Varatchi se obvykle ovládal, teď však nedokázal potlačit ve svém hlase vztek a nespokojenost.

Hadan pomlčel o skutečnosti, že tento úkol konkrétně oni dostali poprvé, a přešel přímo k věci.

„Poslali jsme dva muže, naše nejlepší muže pro takovou práci. S velmi dobrým krytím, aby nevzbudili žádné podezření. Poslední zpráva, kterou jsem dostal, byla, že obchod je před ukončením. To znamenalo, že se dostali na dosah cíle, mají k dispozici potřebné informace a vše je připraveno k finalizaci zakázky. Od té doby po nich není nejmenší stopa. Žádné zprávy o pokusu o atentát, žádná šeptanda, zkazky v hospodách, prostě nic,“ nesnažil se Hadan selhání svých mužů nijak zastírat.

„Řekl jste nejlepší,“ opáčil Varatchi.

V duchu však pozitivně kvitoval přímočarost svého hosta. Takový přístup potřeboval u všech svých lidí. Ale netušil, jak toho dosáhnout.

„Ano, pro takovou práci byli ti nejlepší. A zkušení,“ potvrdil Hadan. „Nejlepší za spoustu let.“

Varatchi dál přehlížel cvičící muže, ale bylo zřejmé, že jim nevěnuje pozornost a přemýšlí nad něčím úplně jiným.

„Předpokládám, že ten muž se nestal cílem vašeho zájmu poprvé,“ přerušil ticho vůdce nindžovského klanu.

Sám také sledoval vojáky a na rozdíl od velkovévody si do paměti zapisoval každý detail a trochu nespokojeně si uvědomoval, že se má čemu přiučit. Tady s výcvikem pomáhal někdo, kdo se ve věci doopravdy vyznal. Velkovévoda dokázal do svých služeb získat ty nejlepší. Zdrojů na to měl dost,

i když ani zlato někdy nezmohlo všechno. Prostě dokázal nadchnout? Temnotou? Hadan zastavil volný běh svých myšlenek, aby nepřepadly přes sráz.

„Předpokládáte, nebo to víte?“ odpověděl Varatchi studeně po dlouhé pauze, kdy už to vypadalo, že svému hostu nevěnuje nejmenší pozornost.

„Vím to,“ připustil Hadan. „A pokaždé zatím unikl. Je to muž nesporných kvalit. Kdyby se sám nesnažil držet ve stínu, stal by se legendou.“

„Už není ve stínu, je novým pánem Daskského vévodství,“ poukázal Varatchi.

Hadan přemýšlel, kolik ze svých znalostí má před svým pánem odhalit, pak se rozhodl raději mlčet.

„Měl jsem za to, že se jedná o hrabství,“ řekl nakonec opatrně.

Varatchi jeho poznámku přešel, pouze na chvíli sevřel rty.

„Chápu, že ne každá operace je úspěšná, a připouštím, že vévoda Dask je muž mnoha schopností,“ promluvil nakonec Varatchi a zdůraznil slovo vévoda. „Úkolu vás nezprošťuji, očekávám jeho co nejrychlejší splnění.“

„Poté, co jsem přišel o své nejlepší a nemohu použít stávající informační kanály, to nebude zítra. Pokud ho máme zabít, potřebujeme měsíce, lépe rok dva,“ zareagoval opatrně Hadan.

Varatchi smířlivě přikývl. Vůdce klanu neúspěch svých mužů bral jako vlastní selhání, které se bude snažit napravit. Jeho benevolence se mu vyplatila.

„Bylo by vhodné, kdyby těch měsíců bylo spíš méně,“ nadhodil.

„Rozumím, Vaše Excellence,“ naznačil Hadan úklonu.

Skupina vojáků nejbliže k nim začínala s dalším cvičením. Na jedné straně rovinky stál lučištník, na druhé muž

ve zbroji se štítem a mečem, na povel se měl snažit překonat vzdálenost dělící ho od střelce, aniž by byl zasažen.

„Jaké používají šípy?“ zaujal Hadana způsob výcviku.

„Každý desátý je s ocelovým hrotem,“ prozradil Varatchi, „ostatní cvičné. Bez vědomí rizika nemá výcvik smysl.“

Hadan pouze uznale přikývl a chvíli sledoval trénující muže. Musel přiznat, že na cvičišti se minimálně rovnají jeho vlastním.

„A požadavky na akci zůstávají stejné?“ vrátil se k tomu podstatnému. „Omezují naše možnosti a významně navyšují náklady.“

„Stejně. Vražda vévody, vlastně hraběte, nesmí být v žádném případě spojována se mnou,“ potvrdil Varatchi. „Náklady účtujte standardním způsobem.“

Otočil se a rázným krokem vyrazil zpět ke svému kočáru.

Audience byla u konce, pochopil Hadan. Chápal, proč velkovévoda Varatchi nestál o to, aby byl jakkoliv spojován se smrtí nového dědice jména Dasků. Politika císařství byla založena na maximální podpoře starých šlechtických rodů. Vládnoucí rod Saxmundsenů se snažil opírat o jejich sílu a podporoval jejich opětovný vzestup. To se samozřejmě nelíbilo těm, kteří svá jména povznesli až v průběhu posledních generací a nemohli spojit svou urozenost s rody z doby před a těsně po Velké válce.

Koniáš, muž s nárokem na vévodský titul a nynější hrabě Dask, pojal za manželku Annemari Dask, dceru hraběte Daska. Dle Velké zemské knihy, magického artefaktu katalogizujícího všechny staré šlechtické rody a jejich državy, Koniáš i Annemari Dask patřili ke starým rodům². Kdyby byl velkovévoda Varatchi, bratranec císaře, spojován s vyvražděním

2 Víc podrobností v příběhu Konec vlka samotáře.

jednoho ze starých urozených rodů, oslabilo by to celou pracně budovanou koalici. S velkou pravděpodobností by ji to úplně rozvrátilo. Navíc Hadan patřil k těm několika málo lidem znajícím skutečnou identitu Koniáše, nového vévody-hraběte Daska. To celou věc dál komplikovalo a měnilo ji v nebezpečně osobní záležitost.

Varatchi se zastavil před schůdky do kočáru. Odmítl pomoc sloužícího a rozhlédl se po bezmračné obloze. Dostal chuť projet se v sedle. S tím, jak se jeho zdravotní stav poslední měsíce postupně zlepšoval, začínal mít opět potěšení z věcí, které ze svého života dávno vypustil.

„Přiveďte mi osedlaného koně,“ přikázal.

Sloužícímu se nepodařilo skrýt překvapený výraz, ale rychle ho ukryl v hluboké úkloně.

„Rozumím, Vaše Excellence,“ potvrdil pouze.